

(א) [שבת קלה: וז"ל],
(ב) [בבבבב לר: וז"ל],
(ג) גיטין מז: כ"ב ק"ה,
(ד) מדרים עב: מ"ד י"ג,
(ה) [לקמן ג"ג, ו] (במדרש
י"ח), (ז) ג"ר רש"י דלי"א
למנוח פלוגי,

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומתוך לקראי
כ"י יונתן א"ס כ"ל ותיבת
דמילת מתקן: (ב) שם
ונשאל בעל עמה אשה:
(ג) רש"י ד"ה עבד וכו'
אין דין שואל וגם משאיל
בנהגים בו שאין לו:
(ד) תוס' ד"ה שאל וכו'
ואמאי נקט. כ"י כ"ב וז"ל
אמאי דיש כח לאשה כחו
לבעל אמאי נקט שאל מן
האשה ולא נקט שאל מן
הבעל:

מוסף רש"י

המובר שדהו לחבירו
לפירות. שיאל הלוך
פירות עד עשר שנים
ומתוך הקרקע לבעלים,
וזמן שאין היבול נוהג
קאמר, היינו משגלו בעט
קאנון ושבט גז, שגלו
תחלה מעבר הירדן ע"י
סמריכי עד חרבות ירושלים,
דלי צומן שיובל נוהג פתם
מכרה לפירות הוא שהרי
סופה לחור ביובל (גיטין
מ"ח). מביא וקורא. מקרא
בכורים, דקרינא ציה
האלמה אשר נתתה לי
(דברים י"ב ק"ו). מביא
ואינו קורא. שאינו יכול
לקרות האלמה אשר נתתה
לי, ומיניו בבהמה חייב,
דמביא אשר תביא מחב"ק,
שהרי שיעברו לי ירקת
הקרקע לפירותיו (שם).
בקנין הגוף דמי. ויכול
לומר מראשית פרי האלמה
אשר נתתה לי (גיטין מ"ח).
ואישה יפרנו. ולא שלח
(נדרים ע"ב).

השואל את הפרה

רבה סבר לה ר' יונתן. דלמר אחד
דקראי כרבי יונתן למידרש כי הני
אינד לא גרסינן אלא קראי קא נקיט.
וקא נקיט קראי איפכא לאו דוקא.
ולגיה בספרים דכרבי דהא מתני'
קמייתא כרבי יאשיהו וההיא מתוך
אביי ובתרייתא כר' יונתן וההיא
תיך רבא ולא היא דכל כמה דנקטיה
לכו לקראי זין כסדר זין הפוך זין
לר' יאשיהו זין לר' יונתן חדא דרשא
היא למר כדלית ליה ולמר כדלית
ליה ותרוייהו מתני' מתוך אביי כר'
יאשיהו ורבא כר' יונתן: **איפוך אנא**.
לומר שבשעת שזירה פוטרנו ולא
בשעת שאלה: **שן חייב באונסיה**.
על אותה שעה מתחייב הוא: **שן**
חייב באונסיה. ע"י: **רב אשי אמר**.
מקרא גופיה משמע דאשעת שאלה
קפיד דמעט רעהו משמע לא רעהו
עלמא נשאל לו ועלה מסיק קרא שלם
ישלם אלמא אשעת שאלה קפידא
קאי: **אי לאו הניך**. דהדור ופריש
מילתא טפי לא הוה מנינו למילף מעט
רעהו ולא רעהו עלמא דליכא למימר
אורחיה וקרא למישמעיה הכי וז"ש
בבעלים וז"ש בלא בעלים חייב
והשתא דגלי סופא דבעלים פטור
ואחד מינייהו קאי פטור ולא על
כזריתא ילפינן מיניה גילוי מילתא
דאשעת שאלה קפיד: **שאלה לרבעה**.
הוא עלמא: **מהו**. מחייב באונסיה
או לא: **ליראום**. שיהא נראה עשיר
משבו ולא ישמעו בעלי בתים ידיהן
מנמו להקיפו באמנה ובאשראי:
הנאה מיניה. שנהנה בבהמה עלמה:
שאל צ' פרוס וכו'. אמ"ל פחות
מפרוטו לאו כלום הכא מאי: **מן**
שופטין. פרה שהיא של שניהן:
שופטין שאלו. לחרוש זה קרקע
של שותפות: **ונשאל**. הבעלים: **לאחד**
מן. למלאכתו שאינה של שותפות:
כולו שואל בעינן. שיהא הבעל נשאל
לכל שואל פרמו: **שאל מן האשה**.
פרה של נכסי מלוג: **ונשאל לו בענה**.
למלאכתו: **אשה ששאלה**. לחרוש
קרקע מלוג ונשאלו הבעלים לבעל
למלאכת עלמא: **קנין פירוס**. שהבעל
אוכל פירות מלוג כקנין הגוף דמי
והוה ליה בעלים שואל ונשאל כאילו
קרקע ופרה שלו: **השאל לי**. בשבילי:
המוכר שדהו לפירות. שיאל לוקח
פירותיה צ' ג' שנים ואחר זמן תמזור
לבעלים מציא בכורים וקורא ארמי
אוצר אבי וכל הפרשה (דברים כו)
וקורא אני צו הנה הבאתי [את] ראשית
פרי האלמה אשר נתתה לי דקנין
פירות כקנין הגוף: **לאפוטרופוס**.
היה הולך למדינת היס ומינה
אפוטרופא על נכסיו לזון אשתו
וכנ"ו: **עבד דלאו בר מצוה לא**.
ושליחות נפקא לן (לעיל דף ע"א):
מתאם גם אחס"י לרבות שלוחים
דבעינן דמיא דמשלח שיהיו דיניו
נוהגים צו זה אין דין שואל (א) נוהג צו
וגם משאל שאין לו כלום בלא רבו:
שואל

השואל את הפרה ברא שמיני פרק שמיני בבא מציעא צו.

ממונא דמיתהני מיניה. פירוש שמשתמש צו: **ממונא בעינן**
והאיכא. פי' דממונא בעינן שיאל לו והאיכא ואית
ליה נמי הנאה מיניה: **ונשאל** או אחד מהן. תימה מאי קמיבעיא
ליה דכיון דאם נשאלו לו כל הבעלים פטור מהכל השתא יפטור מחלו
כדלמרי' במרובה (צ"ק דף ע"א): חמשה
צקר אפי' חמשה חלאי צקר וי"ל
דתס סברא הוא שיאלם לפי מה
שגבז אצל שאלה בעלים אין סברא
לפטור והוי כדדוש ואין לך צו אלא
חדושו: **שא"ל מן האשה**. תימה
דמה כח יש לאשה להשאל צכסי
מלוג שהפירות לבעל ולבעל יש לו
כח להשאל בלא רשותה והיא אינה
יכולה להשאל כלל (א) ואמאי נקט שאל
מהאשה ויש לומר דאין הבעל יכול
להשאל או למוכר פירות נכסי
מלוג בלא רשותה כדלמרי רבא דהשתא
שנפלו (כתובות דף פ"ג): משום רוחא
דצינתא אי נמי ה"ק שאל מן האיש
נכסי מלוג שהן של אשה מהו:

בעל פלוגתיה דר' יוחנן וריש
ל'קיש. לא בעי למימר
פלוגתא דמנאי היא דליפליגו גבי
המוכר עבדו ע"מ שימשתנו עד לי
יוס אי ראשון הוי צדן יוס או יומים
או שני (דליכא מ"ד (צ"ק דף ג').
דפליגי דמר דריש תתמיו ומר דריש
כספו אי נמי אפי' למ"ד התם כקנין
הגוף דמי היינו משום שמייר המוכר
לעלמו פירות צעין יפה אצל בעלמא
לא: **שלי"ח פלוגתא דר' יונתן**
ור' יאשיהו דתניא ב'. וא"ת הכי
מדמה שאלה בעלים לנדרים דהא
זוס דרשא איכא לרבי יאשיהו דלא
הוי שליח כמותו דרבי יאשיהו התם
וי"ל דטעמא דרבי יאשיהו התם
משום דכתיב תרי זמני אישה אישה
יקימנו ואישה יפרנו למעוטי שלוחו
וה"ל כתיב בעליו תרי זמני אי נמי
משום דלשון בעליו ואישות משמע
ליה הוא דוקא ולא שלוחו:
אמר

מההוא פלוגא דידיה מיהא מיפטר ישותפין ששאלו ונשאל לאחד מהן מהו
כולו שואל בעינן וליכא או דלמא בההיא פלוגא דשיילי מיהת מיפטר השאל
מהאשה ונשאל בעלה (א) אשה ששאלה ונשאל לבעל מהו (ב) קנין פירות כקנין
גוף דמי או לא אמר ליה רבינא לרב אשי דהאומר לשלוחו צא והשאל לי עם
פרתי מהו בעליו ממש בעינא לרבי אשי דלמא צ' שלוחו של אדם כמותו
ואיכא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי בעל פלוגתא דר' יוחנן ור"ל
שליח פלוגתא דר' יונתן ור' יאשיהו בעל פלוגתא דר' יוחנן ור"ל דאיתמר
המוכר שדהו לחבירו לפירות ר' יוחנן אומר מביא וקורא ריש לקיש אומר
מביא ואינו קורא ר' יוחנן אומר מביא וקורא קנין פירות כקנין הגוף דמי
וריש לקיש אומר מביא ואינו קורא קנין פירות ילאו כקנין הגוף דמי שליח
פלוגתא דר' יונתן ור' יאשיהו דתניא (א) האומר לאפוטרופוס כל נדרים שתהא
אשתי נודרת מכאן עד שאבא ממקום פלוני הפר לה והפיר לה יכול יהו
מופרין ת"ל (א) אישה יקימנו ואישה יפרנו דברי ר' יאשיהו ר' יונתן אומר מצינו
בכל מקום ששלוחו של אדם כמותו א"ל רב עיליש לרבא האומר לעבדו צא
והשאל עם פרתי מהו תיבעי למ"ד ששלוחו של אדם כמותו תיבעי למאן דאמר
שלוחו של אדם אינו כמותו תיבעי למ"ד שלוחו של אדם כמותו הני מילי
שליח דבר מצוה הוא אבל עבד דלאו בר מצוה לא או דלמא אפי' למ"ד אין
שלוחו של אדם כמותו ה"מ שליח אבל עבד (ב) יד עבד כיד רבו דמיא אמר
ליה (א) מסתברא יד עבד כיד רבו דמיא בעי רמי בר חמא בעל בנכסי אשתו
שואל

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"א מהל'
שאלה ופקדון הלכה ד
סמג עשין כז טו"ע ח"מ
סי' שמ סע"ד:
ז ב ג ד ה מ"י שם פ"ב
הלכה ט סמג שם
טו"ע ח"מ סי' שמו סע"ד
י:
י ו ז מ"י שם הל' ח
טו"ע שם סע"י יא:
יא ח ט י מ"י שם הלכה
ו טו"ע שם סע"י ט
יב טו"ע אה"ע סי' פ"ה
ס"א:
יב כ ל מ"י שם הל' ה
טו"ע ח"מ סי' שמו
סע"י ו:
יג מ ג מ"י פ"ד מהל'
בכורים הל' ו:
יד ס מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכה ט סמג
לאון רמב טו"ע י"ד סי'
רל סע"י ז:
טו ע מ"י פ"א מהל'
שלוחין ושותפין הל'
א סמג עשין כז טו"ע
ח"מ סי' קכב סע"ף ח:
טז פ מ"י פ"ב מהלכות
שאלה ופקדון הלכה ה
סמג עשין כז טו"ע ח"מ
סי' שמו סע"ף ו:

תורה אור השלם

1 אם בעליו עמו לא
ישלם אם שוכר הוא כא
בשכר: שמות כב יד
2 ובי שאל איש מעם
רעהו ויגבר או מת
בעליו אין עמו שלם
שמות כב יג
3 כל גדר כל בעלת
אשר לענת נפש אישה
יקימנו ואישה יפרנו:
במדבר ל יד

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

זו א מ"י פ"ב מהלכות
שאלה הלכה ז סמג
עשין גז טו"ש"ע ח"מ ק"י
שמו ספי"ק טו [וטו"ש"ע
אר"ע פ"י פה פט"ו צ]:
י"ב ב ג מ"י שם הלכה י"א
עשין בהשגות ובמגיד
משנה טור ש"ע ח"מ ק"י
שמו ספי"ק ז
י"ב ד מ"י פ"ז מהלכות
מעילה הל' י"א:
ב ה מ"י פ"ח מהל'
שאלה הלכה ד סמג
עשין גז טו"ש"ע ח"מ ק"י
שמו ספי"ק א:
בא ו מ"י שם הל' ג
וסמג שם טו"ש"ע
שם סי שני ספי"א:

מוסף רש"י

באורא התקינו. כשהיה
סגורין באו"ש. שנתנה
ושפחה שם מהדרין גדולה
כדמריין ברי"ה (ל"ג) גבי
עשרה מסעות (שע"ל ד"ה).
האשה שמכרה בנכסי
מלוג בחיי בעלה.
הקין (כתובות ג) להיות
הבעל אוכל פירות בחיה
וגון הקרקע יהיה ללקח
לשטמות (שע"ל ד"ה) ש"ס
ימות בעלה וזה בן זמנא
תמות היא וירשה בעל
יסקיין, ובכ"ז מלוג הן
נכסים שפלו לה מיתא אביה
או שהנכסיה קרקעות על
עשומי כמתובה ולא יקבל
בעל עליו אחריות, ואוכל
פירותיהן בחייה תמקת
הנכסים תחת פקדונה,
ולחיי מקרי מלוג, שמוגן
ומתקן בעל שאלת הפירות
ממילת הראש (רשב"ם ב"ב
קל"ט). הבעל מוציא. גוף
הקרקע, מיד הלקוחות.
והי מוקף לה בפרק
האשה כמתבות (ע"ט).
תקנת אשה גנופה של
קרקע לאחר מיתה (שע"ל
ד"ה) דשויה רבן ללוקח
והוא לוקח ראשון (כתובות
ג) דלטי"ג דבעלמא קיין
פירות לאו בקיין גוף
דמי, בעל בנכסי אשתו
אלמיה רבן לעשניה
משום אביה והי כלוקח
ראשון (ב"ק פ"ה) משתי
שנשאה ופסיקי מוציא שתי
קדים מקחו למקחו של
לקוחות ומיהו להכי אהי
בעלה בחיה ישלם הלוקח
(רשב"ם ב"ב ג).

אמר רבא לפום חורפא שבשחא בו'.
הוא מלי למיפריך רבא
ממתני' דפרק אלמנה דיבמות (דף סו. ושם)
מלוג אס פחתו פחתו לה אלמא אינס
באחריות הבעל אלא דעדיפא
פרין אי נמי יהיה מנתנין איכא
לאוקמה בקרקע שנתמעט מדין
שומרין כדאמר זהוב (לעיל דף נו).
שומר חנם אינו נשבע שומר שכן אינו
משלם וה"ה שאל דוכי ישאל קאי
אמאי דקא איירו קראי לעיל:
דאגר מינה פרה והדר נסבה.
וה"ה דמני למימר דשאל
מינה פרה אלא מילתא דשכיחא נקט:
אי שוכר נמי היה שכיירות בו'.
ולא מסתבר ליה למימר דדוקא
שאלה שהוסקי להתחייב באונסין
מפקיע שכירות שמתחילה:
בעל בנכסי אשתו **א** שואל
הוא **ו**א שוכר הוי. [א] ומיהו
נראה לר"י דשומר חנם הוי וחייב
בפשיעה ולפי זה הלוקח זהמה
לשלושים יום אע"ג ללא שאלה הוי
ולא שוכר דבלשון מקח לקח מכל
מקום שומר חנם הוי: **אלא** לוקח
הוי מדרבי יוסי ברבי חנינא. וא"ת
ולימא דירוש הוי דהיכא דאיכא פסיקא
דאחריתא הוי יורש ולא לוקח כדאמר'
בסוף פ' יש נוחלין (ב"ב דף ק"ט): והכא
איכא פסיקא דאס שאלה האשה יתחייב
בגניבה ואצידה אי הוי יורש כדאמר
רבא באלו נערו (כתובות דף נ"ד):
יתומים שהינן להם אציהם פרה שאלה
ומתה בתוך ימי שאילתה או נאנסה
אין חייבין באונסין משמע דבגניבה
ואצידה חייבין ו"ל דלא שוייה רבן
יורש אלא משום פסיקא דאלמנתו
כדי שתהא ניזונת מנכסיו כדאמרין
התם אבל משום פסיקא דמשאל
אין לנו לעשות כיוצא לחייבו בגניבה
ואצידה ש"ס ירצה לא ישאלנו דמי
דחוק להשאלו והוי כאלו אפסיד
אנפשיה: **בעל** בנכסי אשתו **מי** מעל.
מי אמריין בעל מעל שהוא עושה
עיקר המעשה שנשאה ועל די זה
זוכה במעות או דלמא היא עשתה
עיקר המעשה שהיא נשאה לו או
דלמא בית דין עשו עיקר המעשה
שמיקנו שוכה במעות: **אמר** רבא
מאן מעורר נמעורר בעל. הלל לא
עשה שום מעשה דאיסורא לא ניחא
ליה דליקני לא היה צריך לנטעם
זה דלפי ניחא ליה דליקני הכל
מה שצידה אפילו של אחרים ושל
הקדש לא היה קונה כי לא תקנו
לו חכמים וא"כ היאך היה לו למעול
בנישואין לצדו בלא לקיחת מעות
אלא לפי שבגדי צד הארץ להאי

שואל הוי או שוכר הוי **אמר** רבא (לפום
חורפא שבשחא) **מה** נפשך **אי** שואל הוי
שאלה בבעלים היא **אי** שוכר הוי שכירות
בבעלים היא **אלא** כי קמיבעיא ליה לרמי בר
חמא דאגר מינה פרה והדר נסבה (ל) שואל
הוי או שוכר הוי שואל הוי ואתיא שאלה
בבעלים מפקעא שכירות שלא בבעלים או
דלמא שוכר הוי ושכירות בדקיימא קיימא
ומאי שנא דאי שואל הוי דאתי שאלה
בבעלים מפקעא שכירות שלא בבעלים **אי**
שוכר נמי הוי תיתי שכירות בבעלים תיפוק
שכירות שלא בבעלים **אלא** כי קא מיבעיא
לרמי בר חמא כגון דאגרא איהו פרה מעלמא
והדר נסבה ואלביא דרבנן דאמרי (ז) שואל
משלם לשוכר לא תיבעי לך דודאי שאילה
בבעלים היא **כי** תיבעי לך אליבא דר' יוסי
דאמר תחזור פרה לבעלים הראשונים **מאי**
שואל הוי או שוכר הוי **אמר** רבא בעל לא
שואל הוי ולא שוכר הוי: **אלא** לוקח הוי
מדרבי יוסי בר' חנינא (ד) דאמר רבי יוסי ברבי
חנינא באושא התקינו האשה שמכרה בנכסי
מלוג בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מיד
הלוקחות בעי רמי בר חמא בעל בנכסי אשתו
מי מעל **אמר** רבא מאן לימעיול לימעיול בעל
דהיתרא ניחא ליה דליקני איסורא לא ניחא
ליה דליקני תימעיול איהו (ז) דהיתרא נמי לא
ניחא לה דליקני נימעיול בית דין כי עבדו רבנן
תקנתא ואמרו בעל לוקח הוי להיתרא
לאיסורא לא עביד רבנן תקנתא אלא **אמר**
רבא יבעל מעל לכשוויציא מידי דהוה אמוציא
מעות הקדש לחולין איבעיא להו כחש בשר
מחמת מלאכה **מאי** **אמר** ליה ההוא מרבנן
ורב חלקיה בריה דרב אויא שמייה מכלל דכי
מתה מחמת מלאכה מחייב נימא (ט) לאו
לאוקמא בכילתא שאילתה אלא **אמר** רבא
לא מיבעיא כחש בשר מחמת מלאכה
דפטור אלא האפי' מתה מחמת מלאכה
נמי פטור דאמר ליה לאו לאוקמא
בכילתא שאילתה ההוא גברא דשאל
גרגא מחבריה איתבר אהא לקמיה דרבא
אמר ליה יזיל אייתי סהדי דלאו שנית ביה

שואל הוי. קא ס"ד להתחייב באונסי בהמות נכסי מלוג שלה
שהוא עושה צון מלאכתו: **שאלה** צעלים היא. שהיא עמו מדיר
צמלכתו והיא נשאלה לו תחלה משנשאה: **מאי שואל** הוי. מנישואין
ואילן ומפקעת שכירות וכו' ופטור: **והדר נסבה**. *זוכה הוא אף
צפרה להשתמש בה כל ימי השכירות:
מאי שואל ממנה הוא. והוא ליה איהו
כשוכר פרה מחזירו והשאלה לאחר
ומתה דאיפליגו רבנן ור' יוסי בהמפקיד
(לעיל ד' נה): **ואמרי** רבנן נשבע שוכר
שמתה כדרכה ופטור ושואל משלם
לשוכר ור' יוסי אומר תחזור פרה
לבעלים: **ואליבא** דרבנן. דדינא דשואל
צדי דמשאל הוא ולא אכל צעלים
הראשונים לא תיבעי לך דאפילו
הוא שואל כיון דלדידה צעי שלומי
פטור דשאלה צעלים היא כי תיבעי
לך לר' יוסי דאמר משלומין לבעלים
והשתא לא צעלים היא מאי שואל
הוי ממנה ושואל חייב באונסים ומשלם
לבעלים או שוכר הוי ופטור מאונסין
ומאי שכירותה שהרי תקנו לה
חכמים פרקונה תחת פירות אס נשנית:
אלא לוקח הוי. ופטור: **ומסת**.
וצעל יורש אשתו דבר תורה: **בעל**
מוציא מיד הלקוחות. אלמא אין לה
רשות למכור דהוא הוי לוקח ראשון:
מי מעל. כגון שנפלו לה נכסים
מאציה משנשאת ועמהן מעות של
הקדש ואין ידועין שהן של הקדש
ואמרו רבנן בעל זוכה צון ככל הנכסים
להשתמש ולאכול פירות וצתקנה זו
נעשה (ט) שליט בנכסי הקדש לקנותם.
וקא ס"ד שזו היא יציאת לחולין ואפי'
צעודן צרויין ומוגמין מי מעל בזהבאה
זו: **לימעול** בעל. דאין היא מוסרתן
לו אלא מאליהם נקיים לו ממימת
אציה: **דהיתרא** ניחא ליה וכו':
דהיתרא נמי לא ניחא לה דלקני.
אלא ע"כ תקנו לו חכמים: **מעלו**
צ"ד. של ישראל שצאומו דור של
תקנות משפט תלויה צון ועל ידיהן
נוהגות חוקות הממוקנים לצבור מאז
והוי כמי שתקנו לו הס קנין זה ומלאו
הס המקיין לנכסי הקדש והוליאוס
לחולין: ה"ג **כי** עבוד **תקנתא**
בהיתרא באיסורא לא עבוד **תקנתא**:
אלא **אמר** רבא. צעודן צרויין ומוגמין
לא קנאם בעל ולא ילאו לחולין ואין כחן
מעילה אלא לכשיזיאם לחולין בעל מעל:
צנילפא. צבילה: **ואיסבר**. בפשיעה:
דינא

ואיפטר ואי ליכא סהדי מאי ת"ש (ז) דההוא גברא דשאל גרגא מחבריה ואיתבר
אתא לקמיה דרב א"ל זיל שלים ליה גרגא מעליא א"ל רב כהנא ורב אסי לרב
דינא

טעמא נקטיה נמי הכא אי נמי נקטיה למימר דאפילו לקח המעות לא ימעול כיון דאיסורא לא ניחא ליה דליקני ולא נתכין לזכות
בשל אחרים ואינו מתכוין בנטילתו להוציא מרשות בעלים דסבור שהן שלו ואינו מועל אלא כשבא להוציא מרשות בעלים כגון גונב
או גוזל ההקדש מרשות חזירו כדמוכח פ"ק דחגיגה (דף י"י ושם) דאמר נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנה לחזירו הוא מעל
וחזירו לא מעל ופריך מיגזל גולה מה לי הוא ומה לי חזירו ומשני בגזר המסורות לו אצני בנין עסקיין אלמא כיון שהיא ברשותו
שאינו מתכוין להוציא מרשות בעלים אלא כצר הוא שהוא שלו אינו מועל בנטילתו תמעול איהי איהי נמי לא עשתה כלום דלא ניחא
לה דליקני בנישואין אלא היתר שמיקנו לו חכמים ואפי' לקחתם ונתנם לו אינה מועלת כיון שאינה מתכוונת להוציא מרשות בעלים אלא
את שלו סבורה ליתן לו נמעלו בית דין וכו': **ז"ל** ש"ים ליה גרגא מועיא. פי' צונקטס נרגא מעליא אחרת יתן לו והשצדים יהיו של
שואל ואין נראה לרבינו שמואל דלפי' גזר וגזלן משמע שיכולין לפרוע סובין כמו מויק כדאמר' בפ"ק דבבא קמא (דף ה.) כולן כחבות הן לשלם
ממיטב פי' עשירים וארבע אצות וגזר וגזלן ככללן אלמא מדמה משלומי גזר וגזלן לתשלומי נזק וא"כ יפרע סובין ומפרש ה"ר שמואל
דמשלם נרגא מעליא היינו שהפחת שהחל משעת השצירה עד שעת העמדה בדין הוי דשואל ומוסיף על השצירה כשעת העמדה בדין עד
שיסוה נרגא מעליא דמדמי ליה רצ לגזז וגזלן דאמר שמואל צפרק קמא דבבא קמא (דף י"ג.) דאין שמין לא לגזז ולא לגזלן אלא
לניחין ורצ אית ליה דאף לשואל ז' אין שמין והתם מייטי מילתא דרצ אמילתיה דשמואל וכל ההלכה איירי התם לעיל מיניה צפחת
צבילה דינא הוי ואמרו ליה רב כהנא ורב אסי דינא הכי דשצדים צרשות משאל החלו דשואל לא הוי כגזלן דגזלן קני לגמרי
גזילה צשינו מיתה ושצירה ולהכי מהדר ליה שואל צצרי ושמין לו כמה היו שצדים שוין צשעת צצירה וממליא ליה דמי מאני והוי
פחת

(א) [שורין ג. צ"ב קמו:
דה לג:] (ב) [לעיל לה:]
(ג) כתבות ג. ע"ח: צ"ק פח:
לעיל לה. צ"ב ג. קל"ג:
(ד) לפי התוספות ל"ג
דהיתרא. ר"ל. (ה) [צ"ק
י"ג.] (ו) [דפוס קדמון הג'
שליט ו"ג שליט, (ז) גירסת
רש"י שאלה שמין.]

הגהות הב"ח

(א) וכו' והדר נסבה מאי
שואל: (ב) שם יומא ליה
לאו לאוקמה בכילתא:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה והדר וכו'
זוכה הוא אף בתרה. קשה
לי הא בזה"י לא זכה בעל
בפירות דהפרה כיון דליכא
קרא לדידה. עיין ב"ש"
כתבות דף עט ע"ב ד"ה
אוכל לגבי בהמה איכא
עורה. ואילו הכא דאגרא
פרה ליש קו. ונ"ט:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה בעל ומיהו
כו. ג"כ אצל הרמב"ם
חולק: